

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita B. Matris Teresæ, De lesv Fvndatricis Monasteriorvm Monialivm & Fr. Carmelitarum discalciatorum ex prima regula

Ribera, Francisco de

Moguntiaë, 1603

Cap. XXXVII. In quo describit effectus, qui remanere solent quando
Dominus alicui suum fauorem concedit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43365

Sabina, data anno millesimo ducentesimo quadragesimo octauo, anno quinto Pontificatus Innocentij quarti. Carnem nunquam manducamus nisi in casu necessitatis: per octo menses ieiunium obseruatur, & reliqua omnia secundum primæ regulæ institutionem. In multis videtur monialibus minus stricta, & ideo multa alia faciunt, quæ sunt maioris perfectionis.

Similia obseruantur in alio quodam monasterio quod beata illa construi in Alcala curauit, de qua ante mentionem feci, cui similes persecutiones non defuerunt: faxit Dominus vt omnia fiant ad eius maiorem gloriam & gloriosæ virginis Mariæ cuius habitum portamus, Amen.

CAP. XXXVII.

In quo describit effectus, qui remanere solent quando Dominus alicui suum fauorem concedit.

NON admodum libenter vltius progredior, referendo gratias mihi peccatrici à Domino concessas, imo videor nimis multa dixisse vt credantur. Sed vt Domino obediam, qui mihi hoc præcepit, & tuæ Reuerentiæ, dicam nonnulla ad suæ diuinæ Maiestatis gloriam, vt illa pro quorundam salute profint, vidēdo quod mihi peccatrici eiusmodi gratiam singularem concesserit. Et quid non faciet illis, qui in veritate & sinceritate cordis suæ Maiestati inseruiunt, posteaquam etiam in hac vita eiusmodi
pignus

pignus dare soleat? In primis itaque sciendum est circa gratiam quam Dominus solet animæ in hac vita existenti concedere, quod aliquando sit maior quandoque minor, quia in aliquibus visionibus tanta conceditur gloria, gustus & consolatio, ut mirum in modum aliam transcendat & superet, & quandoque in raptu tanta est, ut ulterius nihil in hac vita videatur desiderari posse. Et ipso facto tunc anima aliud non desiderat. Itaque postquam Dominus voluit, me cognoscere differentiam, quæ est inter gloriam qua beati in cælo fruuntur, & inter illam quæ etiam hic conceditur, satis bene conspicio quod neque sit terminus eius, quæ hic datur, cum sit magna, interim tamen dico quod si ex duobus vnum eligendi mihi daretur optio. An scilicet potius in hac vita permanendo vsque ad finem mûdi in maximis miserijs & molestijs, quo paulo maiorem gloriam consequi possem, vel sine aliqua molestia nunc moriendo paulo minorem: eligerem sine aliquo dubio omnes molestias & miserias pro minimo gloriæ augmento, quo maiorem Maiestatis diuinæ cognitionem consequi possem, ex cuius cognitione eius augetur in nobis amor ad maiorem Dei omnipotentis laudem & gloriam. Non tamen propterea hoc dico, quod me felicissimam iudicarem, si in infimo essem paradyssi loco, cum infernum promeruerim, magnam enim mihi in hoc Dominus præstitisset misericordiam, & faxit ut eo vadam & mea infinita non respiciat peccata.

Quod

Quod dico ita est, licet enim adhuc multa adiuuante Dei gratia pati deberem, nihil tamen prætermittere vellem: cognoscendo meam miseriam, vt quæ ob meam culpam omnia perdidderam. Notandum præterea est quod in aliquibus visionibus & reuelationib⁹ anima mea maximo cum lucro & fœnore remanserit. Videndo enim Dominum nostrum Iesum Christum, eius in me vsque in hodiernum diem infinita remansit pulchritudo impressa, ex qua visione mirificè, eius in me amor creuit, nam licet cognouerim ipsum esse Deum, etiam hominem esse videbam, qui ineffabili sua pietate, humanam imbecillitatem redimere & restaurare per suum aduentum dignatus est. Secum vti cum amico tractare possum, cum sit Dñs omniũ, & non cum eo proceditur, vt cum illis qui hic pro Dominis habentur, quorum authoritas ab alijs dependet, qui vt regnare valeant ab alijs habent. Sed tu ô Domine qui es omnium Regum Dominus & Rex, regnum tuum non est armis instructum, sicuti est illorum: cum tuum sit infinitum, tantummodo enim tuam personam considerando ex magna tua Maiestate demonstras, quod solus omnium sis Dominus, licet nullos habeas milites vel aulicos, qui te concomitentur, vbi si hic Rex solus incederet, vix pro Rege agnosceretur. Vnde ô Domine quis tuam hic maiestatem repræsentare poterit, sed magis tuam humilitatem & amorem quem demonstras admiror, cum in omni re tecum tractare & loqui possumus, si alioquã

alioqui tuam maiestatem non offendendo, voluerimus. Ex eiusmodi visione maxima sentitur vtilitas, licet aliæ multo maiores in anima relinquuntur quando illuminatur, quæ ex effectu cognoscuntur: verum aliquoties vult Dominus, vt in tenebris maneat, & hanc lucem nõ videat, vnde non mirum si tunc peccator prout ego sum multum timeat. Vix præterierunt octo dies, quibus videbar extra me ipsam esse, nec cognoscere poteram quantum Deo pro gratijs mihi concessis debebam, in tantum enim erat anima mea obtenebrata, & nescio quibus cogitationibus licet non malis occuparetur, & eram ad benefaciendum indisposita, vnde delectabar videndo animæ meæ miseriam quando Dominus in illa non operatur. Satis apparet quod anima sine Dei fauore in tali statu remanere non potest, & licet ligna apponat & faciat ex parte sua quod potest, ignis nihilominus amoris Dei sine ipso non ardebit. Magna in eo Dei relucet misericordia cum quidem videatur fumus, vt sciamus quod totaliter ignis non sit extinctus, quia Dominus denuo illum accendit, ita quod licet anima laboret ligna accommodando plus nihilominus defatigari videatur. Vnde credo melius fore, vt se Deo committat cum ex se nihil possit, & ad alia opera meritoria attendat, quia forsitan Dominus ipsi orationem ademit, vt per experientiam se ipsam cognoscat, & quam parum ex se ipsa possit. Certum est quod hodie cū Domino magnam habuerim consolationem &

ausa

causa fui de sua dolere Maestate dicendo, ô Domine Deus non tibi sufficit, vt sim in hac misera vita, in qua omnia propter tuum amorem sustineo: & crucior cū te frui non possum, & insuper te abscondis, quomodo hoc tuæ conuenit misericordiæ? Quomodo hoc tuus in me amor sustinere potest? Vtique credo Domine si alioqui possibile esset ego me à te absconderem, sicuti tu te à me abscondis, sed credo quod hoc propter tuum in me amorem minimè permitteres, tu. n. me cū manes & semper me vides. Sed hoc ô Dñe ferendum esse nō videtur quod te abscondis ab illa quæ te in tantum amat. Contigit quod hæc & similia dixerim, non considerando quàm (respectu illius quod promerueram) exiguus fuerit inferni locus quem experta eram. Verum amor fecit vt extra me ipsam raperer, nihilominus eiusmodi proferebam lamentationes, & Dominus patienter sustinuit, sit in æternum benedictus, Amen.

CAP. XXXVIII.

In quo singulares quasdam refert gratias ipsi à Domino factas, quedam secreta cælestia demonstrando, nec non visionum & reuelationum quarundam effectus, quos in anima operabantur.

QVODAM die vesperi cum satis essem indisposita, me excusare volui quo minus orationem facerem: hinc rosarium accepi, vt haberem